

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการปรับตัวของแรงงานไทยในสิงคโปร์ ได้ข้อมูลจากการใช้แบบสอบถาม สัมภาษณ์แรงงานไทยที่เข้ารับการตรวจสอบสุขภาพก่อนเดินทางไปทำงานยังต่างประเทศตามประเด็นในวัตถุประสงค์ของการศึกษา ข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC+ เพื่อหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการปรับตัวด้วยค่าสหสัมพันธ์เพียร์สัน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถนำเสนอได้ดังนี้

1. ลักษณะส่วนบุคคลและสภาพทางสังคมของแรงงานไทย
2. ระดับการปรับตัวของแรงงานไทยที่ศึกษา
3. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการปรับตัวของแรงงานไทย
4. การเปลี่ยนแปลงด้านสุขภาพของแรงงานไทย
5. ความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวกับสุขภาพกายและสุขภาพจิตของแรงงานไทย

4.1 ลักษณะส่วนบุคคลและสภาพทางสังคมของแรงงานไทย

4.1.1 ลักษณะส่วนบุคคลของแรงงานไทย ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพสมรส อาชีพ รายได้ ประสบการณ์การย้ายถิ่น ภาวะหนี้สิน บุคลิกภาพ และความรู้เกี่ยวกับประเทศสิงคโปร์ ผลการศึกษปรากฏในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงจำนวน และร้อยละ ลักษณะส่วนบุคคลของแรงงานไทย

ลักษณะส่วนบุคคล ของแรงงานไทย	จำนวน n = 200	ร้อยละ 100 %
1.1 เพศ		
ชาย	186	93.0
หญิง	14	7.0
1.2 อายุ		
20 ปี - 30 ปี	43	21.5
31 ปี - 40 ปี	84	42.0
มากกว่า 40 ปี	73	36.5
1.3 ระดับการศึกษา		
ประถมศึกษา	137	68.5
มัธยมศึกษา	45	22.5
อาชีวศึกษา	15	7.5
อุดมศึกษา	3	1.5
1.4 สถานภาพสมรส		
โสด	35	17.5
สมรสแล้ว	151	75.5
หม้าย/หย่าร้าง	14	7.0

ตารางที่ 1 แสดงจำนวน และร้อยละ ลักษณะส่วนบุคคลของแรงงานไทย (ต่อ)

ลักษณะส่วนบุคคล ของแรงงานไทย	จำนวน n = 200	ร้อยละ 100 %
1.5 อาชีพ		
เกษตรกรรม	72	36.0
รับจ้าง	73	36.5
ค้าขาย	14	7.0
กรรมกร	14	7.0
ว่างงาน	27	13.5
1.6 รายได้		
ต่ำกว่า 10,000 บาท/เดือน	59	29.5
10,001 - 20,000 บาท/เดือน	75	37.5
มากกว่า 20,000 บาท/เดือน	66	33.0
1.7 ประสบการณ์การย้ายถิ่น		
ไม่เคย	113	56.5
เคย	87	43.5
1.8 ภาวะหนี้สิน		
ไม่มี	3	1.5
2,000 - 30,000 บาท	57	28.5
30,001 - 60,000 บาท	64	32.0
60,001 - 100,000 บาท	31	15.5
100,001 - 150,000 บาท	13	6.5
มากกว่า 150,000 บาท	32	16.0

ตารางที่ 1 แสดงจำนวน และร้อยละ ลักษณะส่วนบุคคลของแรงงานไทย (ต่อ)

ลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
ของแรงงานไทย	n = 200	100 %
1.9 บุคลิกภาพ		
ด้านลบ	58	29.0
ด้านบวก	142	71.0
1.10 ความรู้เรื่องประเทศสิงคโปร์		
ไม่มี	64	32.0
มีน้อย	95	47.5
มาก	41	20.5

จากตารางที่ 1 แรงงานไทยที่ศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 186 ราย เพศหญิง จำนวน 14 ราย คิดเป็นร้อยละ 93 และ 7 ตามลำดับ

อายุ แรงงานไทยส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 31-40 ปี จำนวน 84 ราย และมากกว่า 40 ปี จำนวน 73 ราย ส่วนแรงงานไทยที่อายุระหว่าง 20-30 ปี มีจำนวน 43 ราย คิดเป็นร้อยละ 42, 36.5, และ 21.5 ตามลำดับ

การศึกษา แรงงานไทยที่ศึกษาส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษาจำนวน 137 ราย คิดเป็นร้อยละ 68.5 ระดับมัธยมศึกษาจำนวน 45 ราย คิดเป็นร้อยละ 22.3 ระดับอาชีวศึกษาจำนวน 15 ราย คิดเป็นร้อยละ 7.5 และระดับอุดมศึกษาจำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.5

สถานภาพสมรส ส่วนใหญ่แรงงานไทยที่ศึกษาสมรสแล้วจำนวน 73 ราย คิดเป็นร้อยละ 75.5 เป็นโสดจำนวน 35 ราย คิดเป็นร้อยละ 17.5 และแรงงานไทยที่เป็นหม้ายหรือหย่าร้างจำนวน 14 ราย คิดเป็นร้อยละ 7.0

อาชีพ แรงงานไทยที่ศึกษาส่วนใหญ่มีอาชีพรับจ้าง จำนวน 73 ราย คิดเป็นร้อยละ 36.5 อาชีพเกษตรกรจำนวน 72 ราย คิดเป็นร้อยละ 36.0 และว่างงานจำนวน 27 ราย

คิดเป็นร้อยละ 13.5 ส่วนแรงงานไทยที่มีอาชีพค้าขายและกรรมกรมีจำนวน 14 ราย เท่ากันทั้งสองอาชีพ คิดเป็นร้อยละ 7.0

รายได้ แรงงานไทยที่ศึกษา มีรายได้อยู่ระหว่าง 10,001 - 20,000 บาท ต่อเดือน จำนวน 75 ราย คิดเป็นร้อยละ 37.5 มีรายได้มากกว่า 20,000 บาท ต่อเดือนมีจำนวน 66 ราย คิดเป็นร้อยละ 33.0 และแรงงานไทยที่มีรายได้ระหว่าง 1 - 10,000 บาทต่อเดือน มีจำนวน 59 ราย คิดเป็นร้อยละ 29.5

ประสบการณ์การย้ายถิ่น แรงงานไทยที่ศึกษาส่วนใหญ่ไม่เคยมีประสบการณ์การย้ายถิ่น จำนวน 113 ราย คิดเป็นร้อยละ 56.5 ส่วนผู้ที่เคยมีประสบการณ์การย้ายถิ่นจำนวน 87 ราย คิดเป็นร้อยละ 43.5

ภาวะหนี้สิน แรงงานไทยที่ศึกษาส่วนใหญ่มีหนี้สินอยู่ระหว่าง 30,001 - 60,000 บาท จำนวน 64 ราย ผู้ที่มีหนี้สินระหว่าง 1 - 30,000 บาทจำนวน 57 ราย ที่เหลือมีหนี้สินระหว่าง 60,001 - 100,000 บาท จำนวน 31 ราย และหนี้สินตั้งแต่ 150,000 บาท จำนวน 32 ราย คิดเป็นร้อยละ 32.0, 28.5, 15.5, และ 16.0 ตามลำดับ

บุคลิกภาพ แรงงานไทยที่ศึกษา มีบุคลิกภาพด้านบวกจำนวน 142 ราย คิดเป็นร้อยละ 71.0 และมีบุคลิกภาพด้านลบจำนวน 58 ราย คิดเป็นร้อยละ 29.0

ความรู้เกี่ยวกับประเทศสิงคโปร์ แรงงานไทยที่ศึกษามีความรู้เกี่ยวกับประเทศสิงคโปร์ อยู่ในระดับน้อยจำนวน 95 ราย คิดเป็นร้อยละ 47.5 และแรงงานไทยที่ไม่มีความรู้เกี่ยวกับประเทศสิงคโปร์มีจำนวน 64 ราย คิดเป็นร้อยละ 32.0 ส่วนผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับประเทศสิงคโปร์สูงมีเพียง 41 ราย คิดเป็นร้อยละ 20.5

4.1.2 สภาพทางสังคมของแรงงานไทยขณะอยู่ในประเทศสิงคโปร์ ได้แก่ ความเหมาะสมของที่พักอาศัย ระยะเวลาในการทำงาน ภาวะโภชนาการ การพักผ่อน และความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน ผลการศึกษาปรากฏในตารางที่ 2 ดังนี้

ตารางที่ 2 จำนวน และร้อยละ สภาพทางสังคมของแรงงานไทย

สภาพทางสังคม ของแรงงานไทย	จำนวน n = 200	ร้อยละ 100%
2.1 ความเหมาะสมของที่พัก		
เหมาะสม	89	44.5
ไม่เหมาะสม	111	55.5
2.2 ระยะเวลาการทำงาน		
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 48 ช.ม./สัปดาห์	61	30.5
มากกว่า 48 ช.ม./สัปดาห์	139	69.5
2.3 ด้านโภชนาการ		
ถูกตามหลักโภชนาการ	53	26.5
ไม่ถูกตามหลักโภชนาการ	147	73.5
2.4 ด้านการพักผ่อน		
ไม่เพียงพอ	118	59.0
เพียงพอ	82	41.0
2.5 ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงาน		
ความสัมพันธ์ด้านบวก	135	67.5
ความสัมพันธ์ด้านลบ	65	32.5

จากตารางที่ 2 สภาพทางสังคมของแรงงานไทยที่ศึกษานั้นในด้านความเหมาะสมของที่พัก แรงงานไทยส่วนใหญ่มีความเห็นว่าที่พักไม่มีความเหมาะสมจำนวน 111 ราย คิดเป็นร้อยละ 55.5 ที่เหลือมีความเห็นว่าที่พักมีความเหมาะสมจำนวน 89 ราย คิดเป็นร้อยละ 44.5

ระยะเวลาการทำงาน แรงงานไทยที่ศึกษาส่วนใหญ่ต้องทำงานมากกว่า 48 ชั่วโมงต่อสัปดาห์จำนวน 139 ราย คิดเป็นร้อยละ 69.5 ส่วนแรงงานไทยที่ทำงานเท่ากับ 48 ชั่วโมงต่อสัปดาห์หรือน้อยกว่า 48 ชั่วโมงต่อสัปดาห์จำนวน 61 ราย คิดเป็นร้อยละ 30.5

ภาวะโภชนาการ แรงงานไทยที่ศึกษาส่วนใหญ่มีภาวะโภชนาการไม่ถูกต้องจำนวน 147 ราย คิดเป็นร้อยละ 73.5 ส่วนแรงงานไทยที่มีภาวะโภชนาการที่ถูกต้องมีจำนวนเพียง 53 ราย คิดเป็นร้อยละ 26.5

การพักผ่อน แรงงานไทยที่ศึกษาส่วนใหญ่มีการพักผ่อนไม่เพียงพอจำนวน 118 ราย คิดเป็นร้อยละ 59.0 ส่วนแรงงานไทยที่มีการพักผ่อนเพียงพอมีจำนวน 82 ราย คิดเป็นร้อยละ 41.0

ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงาน ส่วนใหญ่แรงงานไทยที่ศึกษามีความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานด้านบวกจำนวน 135 ราย คิดเป็นร้อยละ 65.0 ส่วนผู้ที่มีความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานด้านลบ มีจำนวน 65 ราย คิดเป็นร้อยละ 32.5

4.2 การปรับตัวของแรงงานไทย

การศึกษาการปรับตัวของแรงงานไทยครอบคลุมเนื้อหาการปรับตัว 4 ด้านคือด้านสรีรวิทยา ด้านอัตมโนทัศน์ ด้านบทบาทหน้าที่ ด้านการพึ่งพาระหว่างกัน ผลการศึกษาการปรับตัวในแต่ละด้านปรากฏในตารางที่ 3, 4, 5, 6 ดังนี้

ตารางที่ 3 ระดับ พิสัยการวัด จำนวน ร้อยละ จำแนกตามการปรับตัวด้านสรีรวิทยาของแรงงานไทย

การปรับตัวด้านสรีรวิทยา	จำนวน	ร้อยละ
ปรับตัวได้ระดับต่ำ	96	48.0
ปรับตัวได้ระดับปานกลาง	87	43.5
ปรับตัวได้ระดับดี	17	8.5
รวม	200	100.0

$$\bar{X} = 2.01$$

$$S.D. = 0.357$$

จากตารางที่ 3 แรงงานไทยที่ศึกษาส่วนใหญ่มีการปรับตัวด้านสรีรวิทยาในระดับต่ำจำนวน 96 ราย คิดเป็นร้อยละ 48 รองลงมาจำนวน 87 ราย คิดเป็นร้อยละ 43.5 มีการปรับตัวในด้านนี้ในระดับปานกลาง ส่วนที่เหลือจำนวน 17 รายคิดเป็นร้อยละ 8.5 มีการปรับตัวในระดับดี จึงอาจกล่าวได้ว่าแรงงานไทยโดยส่วนใหญ่มีการปรับตัวด้านสรีรวิทยาในระดับต่ำ จากการศึกษาค่าเฉลี่ย การปรับตัวด้านสรีรวิทยาได้ค่าเฉลี่ย = 2.01 ซึ่งอยู่ในระดับการปรับตัวปานกลาง ส่วนมากแรงงานไทยมีปัญหาในการปรับตัวเรื่องมีอาการปวดศีรษะ ($\bar{X}=1.65$) มีอาการเหนื่อยล้า ($\bar{X}=1.70$) มีอาการคลื่นไส้อาเจียน ($\bar{X}=1.525$) อาการหน้ามืด ($\bar{X}=1.70$) และอาการอึดแน่นท้อง ($\bar{X}=1.594$) เป็นประจำ (โปรดดูรายละเอียดในภาคผนวก ก.)

ตารางที่ 4 ระดับ พิสัยการวัด จำนวน ร้อยละ จำแนกตามการปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์ของแรงงานไทย

การปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์	จำนวน	ร้อยละ
ปรับตัวได้ระดับต่ำ	46	23.0
ปรับตัวได้ระดับปานกลาง	98	49.0
ปรับตัวได้ระดับดี	56	28.0
รวม	200	100.0

$$\bar{X} = 3.092$$

$$S.D. = 0.483$$

จากตารางที่ 4 แรงงานไทยที่ศึกษาส่วนใหญ่ มีการปรับตัวในด้านอัตมโนทัศน์อยู่ในระดับปานกลางจำนวน 98 ราย คิดเป็นร้อยละ 49 รองลงมาได้แก่ที่มีการปรับตัวในระดับดีจำนวน 56 ราย คิดเป็นร้อยละ 28 และมีเพียงจำนวน 46 ราย คิดเป็นร้อยละ 23 ที่มีการปรับตัวในระดับต่ำ จึงอาจกล่าวได้ว่า แรงงานไทยส่วนใหญ่มีการปรับตัวในด้านอัตมโนทัศน์ในระดับปานกลาง จากการศึกษาค่าเฉลี่ยการปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์ ได้ค่าเฉลี่ย = 3.092 ซึ่งอยู่ในระดับดี และแรงงานไทยมีปัญหาในการปรับตัวในเรื่องเกี่ยวกับ รู้สึกเศร้าเสียใจที่ต้องย้ายถิ่น ($\bar{X}=1.975$) รู้สึกวิตกกังวลเกี่ยวกับงาน ($\bar{X}=2.530$) (โปรดดูรายละเอียดในภาคผนวก ก.)

ตารางที่ 5 ระดับ พิสัยการวัด จำนวน ร้อยละ จำแนกตามการปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่
ของแรงงานไทย

การปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่	จำนวน	ร้อยละ
ปรับตัวได้ระดับต่ำ	45	22.5
ปรับตัวได้ระดับปานกลาง	111	55.5
ปรับตัวได้ระดับดี	44	22.0
รวม	200	100.0

$$\bar{X} = 3.099$$

$$S.D. = 0.369$$

จากตารางที่ 5 แรงงานไทยที่ศึกษา ส่วนใหญ่มีการปรับตัวในด้านบทบาทหน้าที่อยู่ในระดับปานกลางจำนวน 111 ราย คิดเป็นร้อยละ 55.5 รองลงมาได้แก่ผู้มีการปรับตัวในระดับต่ำจำนวน 45 ราย คิดเป็นร้อยละ 22.5 และมีเพียงจำนวน 44 ราย คิดเป็นร้อยละ 22.0 ที่มีการปรับตัวในระดับดี จึงอาจกล่าวได้ว่า แรงงานไทยส่วนใหญ่มีการปรับตัวในด้านบทบาทหน้าที่ในระดับปานกลาง ที่น่าสังเกตสำหรับการปรับตัวด้านนี้คือแรงงานไทยที่ปรับตัวได้ดีมีจำนวนพอๆ กับแรงงานที่มีการปรับตัวได้ต่ำ จึงอาจกล่าวได้ว่า การปรับตัวของแรงงานไทยในด้านนี้โดยภาพรวมแล้วยังมีการปรับตัวไม่มากนัก จากการศึกษาค่าเฉลี่ยการปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่ ได้ค่าเฉลี่ย = 3.09 ซึ่งอยู่ในระดับดี แรงงานไทยมีปัญหามิเกี่ยวกับการปรับตัวในเรื่องเกี่ยวกับ รู้สึกทำงานได้ไม่ดีเท่าที่ควร ($\bar{X}=2.20$) รู้สึกเบื่อกว่าต้องทำตามคำสั่งของหัวหน้า ($\bar{X}=2.225$) (โปรดดูรายละเอียดในภาคผนวก ก.)

ตารางที่ 6 ระดับ พิสัยการวัด จำนวน ร้อยละ จำแนกตามการปรับตัวด้านการพึ่งพา
ของแรงงานไทย

การปรับตัวด้านการพึ่งพา	จำนวน	ร้อยละ
ปรับตัวได้ระดับต่ำ	64	32.0
ปรับตัวได้ระดับปานกลาง	99	49.5
ปรับตัวได้ระดับดี	37	18.5
รวม	200	100.0

$$\bar{X} = 3.005$$

$$S.D. = 0.395$$

จากตารางที่ 6 แรงงานไทยที่ศึกษาส่วนใหญ่มีการปรับตัวในด้านการพึ่งพาอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 99 ราย คิดเป็นร้อยละ 49.5 รองลงมาได้แก่ผู้ที่มีการปรับตัวในระดับต่ำจำนวน 64 ราย คิดเป็นร้อยละ 32.0 และมีเพียงจำนวน 37 ราย คิดเป็นร้อยละ 18.5 ที่มีการปรับตัวในระดับดี จึงอาจกล่าวได้ว่าแรงงานไทยที่ศึกษาส่วนใหญ่มีการปรับตัวในด้านการพึ่งพาในระดับปานกลาง ข้อที่น่าสังเกตสำหรับการปรับตัวในด้านนี้คือ แรงงานไทยที่มีการปรับตัวได้ดีมีจำนวนน้อยกว่าแรงงานไทยที่มีการปรับตัวได้ต่ำ จึงอาจกล่าวได้ว่า การปรับตัวของแรงงานไทยในด้านการพึ่งพาโดยรวมแล้วยังไม่ดีนัก จากการศึกษาค่าเฉลี่ยการปรับตัวด้านการพึ่งพา ได้ค่าเฉลี่ย = 3.00 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง แรงงานไทยที่ศึกษามีปัญหาในการปรับตัวในเรื่องเกี่ยวกับ รู้สึกเหงา ($\bar{X}=2.001$) รู้สึกไม่สบายใจที่ต้องขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น ($\bar{X}=2.034$) (โปรดดูรายละเอียดในภาคผนวก ก.)

ตารางที่ 7 ระดับ พิสัยการวัด จำนวน ร้อยละ จำแนกตามการปรับตัวรวมของ
แรงงานไทย

การปรับตัวรวม	จำนวน	ร้อยละ
ปรับตัวได้ระดับต่ำ	75	37.5
ปรับตัวได้ระดับปานกลาง	86	43.0
ปรับตัวได้ระดับดี	39	19.5
รวม	200	100.0

$$\bar{X} = 2.012$$

$$S.D. = 0.357$$

จากตารางที่ 7 การปรับตัวรวมของแรงงานไทยที่ศึกษา ส่วนใหญ่มีการปรับตัวอยู่ในระดับปานกลางจำนวน 86 ราย คิดเป็นร้อยละ 43 รองลงมาได้แก่ผู้ที่มีการปรับตัวในระดับต่ำจำนวน 75 ราย คิดเป็นร้อยละ 37.5 และมีเพียงจำนวน 39 ราย คิดเป็นร้อยละ 19.5 ที่มีการปรับตัวในระดับดี จึงอาจกล่าวได้ว่าแรงงานไทยที่ศึกษามีการปรับตัวรวมในระดับปานกลาง ข้อที่น่าสังเกตสำหรับการปรับตัวของแรงงานไทยคือ แรงงานไทยที่มีการปรับตัวได้ต่ำมีจำนวนมากกว่าแรงงานไทยที่มีการปรับตัวได้ดี โดยภาพรวมแรงงานไทยปรับตัวได้ยังไม่ดีนักคือส่วนมากมีการปรับตัวอยู่ในระดับปานกลางและต่ำมีเพียงประมาณร้อยละ 20 เท่านั้นที่ปรับตัวได้ดี

4.3 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการปรับตัวของแรงงานไทย

การศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการปรับตัวของแรงงานไทยในลักษณะความสัมพันธ์ของ 2 ตัวแปร เพื่อดูความสัมพันธ์ของปัจจัยที่คาดว่าจะมีอิทธิพลต่อระดับการปรับตัว ซึ่งปรากฏผลการศึกษาตามรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 8 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันระหว่างปัจจัยด้านลักษณะส่วนบุคคลและสภาพทางสังคมของแรงงานไทยกับการปรับตัวของแรงงานไทยในสิงคโปร์

ตัวแปรที่ศึกษา	จำนวน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	P
<u>ลักษณะส่วนบุคคล</u>			
เพศ	200	0.0144	0.840
อายุ	200	-0.230 *	0.001
การศึกษา	200	0.003	0.977
สถานภาพสมรส	200	-0.122	0.084
อาชีพ	200	0.286 *	0.000
รายได้	200	0.064	0.367
ประสบการณ์การย้ายถิ่น	200	0.170 *	0.016
บุคลิกภาพ	200	0.019	0.791
ภาวะหนี้สิน	200	0.716 *	0.002
ความรู้เกี่ยวกับประเทศสิงคโปร์	200	0.005	0.945
<u>สถานภาพทางสังคม</u>			
ความเหมาะสมของที่พัก	200	0.146 *	0.039
ระยะเวลาในการทำงาน	200	-0.112	0.116
โภชนาการ	200	0.136 *	0.050
การพักผ่อน	200	0.238 *	0.001
ความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน	200	0.303 *	0.000

จากตารางที่ 8 ปัจจัยด้านลักษณะส่วนบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับการปรับตัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ อายุ (-0.230) อาชีพ (0.286) ประสบการณ์การย้ายถิ่น (0.170) ภาวะหนี้สิน (0.716) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 2, 5, 7 และ 8 ตามลำดับ ส่วนปัจจัยที่ไม่มี

ความสัมพันธ์กับการปรับตัวของแรงงานไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ เพศ (0.0144) การศึกษา (0.003) สถานภาพสมรส (-0.122) รายได้ (0.064) บุคลิกภาพ (0.019) ความรู้เกี่ยวกับประเทศสิงคโปร์ (0.005) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ 1, 3, 4, 6, 9 และ 10 ตามลำดับ

ปัจจัยด้านสภาพทางสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการปรับตัวของแรงงานไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ ความเหมาะสมของที่พัก (0.146) ภาวะโภชนาการ (0.0136) การพักผ่อน (0.238) ความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน (0.303) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 11, 13, 14 และ 15 ตามลำดับ ส่วนปัจจัยด้านสภาพทางสังคมที่ไม่มีความสัมพันธ์กับการปรับตัวของแรงงานไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 คือ ระยะเวลาในการทำงาน (-0.112) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ 12

4.4 การเปลี่ยนแปลงสุขภาพของแรงงานไทย

การศึกษาการเปลี่ยนแปลงสุขภาพครอบคลุมการศึกษาทั้งสุขภาพกายและสุขภาพจิตซึ่งปรากฏผลการศึกษาดังตารางที่ 9 และ 10

ตารางที่ 9 ระดับ พิสัยการวัด จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
จำแนกตามการเปลี่ยนแปลงสุขภาพกายของแรงงานไทย

การเปลี่ยนแปลงสุขภาพกาย	จำนวน	ร้อยละ
สุขภาพบกพร่อง	22	11.0
ไม่เปลี่ยนแปลง	100	50.0
สุขภาพดีขึ้น	78	39.0
รวม	200	100.0

$$\bar{X} = 2.297$$

$$S.D. = 0.188$$

จากตารางที่ 9 แรงงานไทยที่ศึกษาส่วนใหญ่มีสุขภาพกายไม่เปลี่ยนแปลงจำนวน 100 ราย คิดเป็นร้อยละ 50.0 รองลงมามีสุขภาพกายดีขึ้นจำนวน 78 ราย คิดเป็นร้อยละ 39 ที่เหลือจำนวน 22 ราย คิดเป็นร้อยละ 11.0 มีสุขภาพบกพร่อง จึงอาจกล่าวได้ว่า แรงงานไทยที่ศึกษาโดยส่วนใหญ่มีสุขภาพกายขณะอยู่ในประเทศสิงคโปร์ไม่เปลี่ยนแปลง หากพิจารณาในภาพรวมจะเห็นว่าสุขภาพกายของแรงงานไทยเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ดีขึ้น มีเพียงจำนวนน้อยที่แรงงานไทยมีสุขภาพบกพร่อง

ตารางที่ 10 ระดับ พิสัยการวัด จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
จำแนกตามการเปลี่ยนแปลงสุขภาพจิตของแรงงานไทย

การเปลี่ยนแปลงสุขภาพจิต	จำนวน	ร้อยละ
สุขภาพบกพร่อง	76	36.5
ไม่เปลี่ยนแปลง	89	44.5
สุขภาพดีขึ้น	35	19.0
	200	100.0

$$\bar{X} = 2.209$$

$$S.D. = 0.124$$

จากตารางที่ 10 แรงงานไทยที่ศึกษาส่วนใหญ่มีสุขภาพจิตไม่เปลี่ยนแปลงจำนวน 89 ราย คิดเป็นร้อยละ 44.5 รองลงมามีสุขภาพจิตบกพร่องจำนวน 76 ราย คิดเป็นร้อยละ 36.0 ที่เหลือจำนวน 35 ราย คิดเป็นร้อยละ 12.0 มีสุขภาพจิตดีขึ้น จึงอาจกล่าวได้ว่า แรงงานไทยที่ศึกษาโดยส่วนใหญ่มีสุขภาพจิตขณะอยู่ประเทศสิงคโปร์ไม่เปลี่ยนแปลง อย่างไรก็ตามโดยภาพรวมแล้วแรงงานไทยส่วนใหญ่มีสุขภาพจิตไม่ดีขึ้น กล่าวคือ ประมาณร้อยละ 81 ของแรงงานไทยมีสุขภาพจิตไม่เปลี่ยนแปลง และสุขภาพจิตบกพร่อง มีเพียงร้อยละ 19 ที่มีสุขภาพจิตดีขึ้น

ตารางที่ 11 ระดับ พิสัยการวัด จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
จำแนกตามการเปลี่ยนแปลงสุขภาพโดยรวมของแรงงานไทย

การเปลี่ยนแปลงสุขภาพจิตโดยรวม	จำนวน	ร้อยละ
สุขภาพบกพร่อง	48	24.0
ไม่เปลี่ยนแปลง	102	51.0
สุขภาพดีขึ้น	50	25.0
รวม	200	100.0

$$\bar{X} = 2.253$$

$$S.D. = 0.156$$

จากตารางที่ 11 แรงงานไทยที่ศึกษาส่วนใหญ่มีสุขภาพไม่เปลี่ยนแปลงจำนวน 102 ราย คิดเป็นร้อยละ 51.0 รองลงมา มีสุขภาพดีขึ้น จำนวน 50 ราย คิดเป็นร้อยละ 25.0 ที่เหลือจำนวน 48 ราย คิดเป็นร้อยละ 24.0 มีสุขภาพบกพร่อง จึงอาจกล่าวได้ว่าแรงงานไทยที่ศึกษาโดยส่วนใหญ่มีสุขภาพไม่เปลี่ยนแปลง ข้อที่น่าสังเกตคือ จำนวนแรงงานไทยที่มีสุขภาพบกพร่อง และสุขภาพดีขึ้นมีจำนวนใกล้เคียงกันมาก

4.5 ความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวกับสุขภาพของแรงงานไทย

การศึกษาค้นคว้านี้ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวของแรงงานไทยกับสุขภาพกาย และสุขภาพจิต ผลการศึกษปรากฏในตารางที่ 12, 13

ตารางที่ 12 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวด้านสรีรวิทยา ด้านอัตมโนทัศน์
ด้านบทบาทหน้าที่ ด้านการพึงพากับสุขภาพกาย

ตัวแปรที่ศึกษา	จำนวน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	P
ด้านสรีรวิทยา	200	0.38	0.593
ด้านอัตมโนทัศน์	200	0.110	0.119
ด้านบทบาทหน้าที่	200	0.057	0.422
ด้านการพึงพา	200	0.004	0.996
รวม	200	0.0073	0.910

จากตารางที่ 12 การปรับตัวไม่มีความสัมพันธ์กับสุขภาพกายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในทุกด้าน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ 16 ข้อที่น่าสังเกตคือ ความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวด้านสรีรวิทยา และสุขภาพกาย (0.38) จะมีค่าความสัมพันธ์สูงกว่าการปรับตัวด้านอื่น ๆ จากการศึกษพบว่า การปรับตัวด้านสรีรวิทยาจะมีผลต่อสุขภาพกาย กล่าวคือ การปรับตัวด้านสรีรวิทยาของแรงงานไทยไม่ดีย่อมมีผลทำให้แรงงานไทยมีปัญหาด้านสุขภาพกาย เห็นได้จากแรงงานไทยไปพบแพทย์เพื่อรับการตรวจรักษา (0.183) และขาดงานเนื่องจากไม่สบาย (0.150) (โปรดดูรายละเอียดในภาคผนวก ก.)

ตารางที่ 13 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันระหว่างการปรับตัวด้านสรีรวิทยา ด้าน
อึดทนทนัสน์ ด้านบทบาทหน้าที่ ด้านการพึ่งพากับสุขภาพจิต

การปรับตัว	จำนวน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	P
ด้านสรีรวิทยา	200	0.231 *	0.001
ด้านอึดทนทนัสน์	200	0.087	0.220
ด้านบทบาทหน้าที่	200	0.098	0.167
ด้านการพึ่งพา	200	0.130	0.065
รวม	200	0.0437	0.539

จากตารางที่ 13 การปรับตัวด้านสรีรวิทยามีความสัมพันธ์กับสุขภาพจิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (0.231) ส่วนการปรับตัวด้านอึดทนทนัสน์ ด้านบทบาทหน้าที่ ด้านการพึ่งพา ไม่มีความสัมพันธ์กับสุขภาพจิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จากการศึกษาพบว่า การปรับตัวด้านสรีรวิทยาของแรงงานไทย จะมีผลต่อสุขภาพจิตในการชอบแยกตัวอยู่คนเดียว (0.216) มีเรื่องไม่สบายใจบ่อย (0.157) และเป็นคนระวังตัว (0.229) แต่ในภาพรวม การปรับตัวโดยรวมไม่มีความสัมพันธ์กับสุขภาพจิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ 17

ตารางที่ 14 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันระหว่างการปรับตัวกับสุขภาพโดยรวม

การปรับตัว	จำนวน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	P
การปรับตัวรวม	200	0.0567	0.425

จากตารางที่ 14 การปรับตัวรวมไม่มีความสัมพันธ์กับสุขภาพกายโดยรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ 18

4.6 การอภิปรายผลการศึกษา

ก. ลักษณะส่วนบุคคลมีความสัมพันธ์กับการปรับตัว

จากการศึกษาพบว่า อายุมีความสัมพันธ์แบบผกผันกับการปรับตัว กล่าวคือ คนงานที่มีอายุน้อยมักจะมีการปรับตัวได้เร็วกว่าคนที่มียามาก เนื่องจากบุคลิกภาพส่วนตัวซึ่งได้แก่ ความสนใจ อยากรู้ อยากเห็น ศึกษาหาความรู้จากภายนอก จึงทำให้เป็นคนกระฉับกระเฉง ว่องไว และรับรู้การเปลี่ยนแปลงต่างๆ ของสถานการณ์แวดล้อมที่เกี่ยวข้อง และเพื่อความอยู่รอดจึงทำให้ต้องมีการปรับตัวที่รวดเร็ว ในทางตรงข้าม แรงงานที่มีอายุมากคือ 40 ปีขึ้นไป การปรับตัวจะเป็นไปอย่างช้าๆ เนื่องจากแรงงานกลุ่มนี้เคยชินกับการอยู่กับครอบครัว กล่าวคือมีผู้ที่คอยช่วยเหลือเกี่ยวกับอาหารและความเป็นอยู่ในชีวิตประจำวัน อย่างไรก็ตาม แรงงานที่มีอายุมากก็พยายามปรับตัวให้เข้ากับสังคมรอบข้าง แต่จะช้ากว่าพวกที่มีอายุน้อย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของซอลัดตาโรจน์ดำรงคดีฤทธิ์และคณะที่พบว่า อายุของคนงานอุตสาหกรรมมีความสัมพันธ์กับการปรับตัว

ประสบการณ์การย้ายถิ่น มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการปรับตัว กล่าวคือ แรงงานที่มีประสบการณ์สูง จะมีความสามารถปรับตัวได้ดีกว่าแรงงานที่มีประสบการณ์การย้ายถิ่นต่ำหรือไม่เคยย้ายถิ่น ผู้ที่มีประสบการณ์การย้ายถิ่นมาก่อนย่อมจะมีโอกาสได้เรียนรู้กฎเกณฑ์และแบบแผนการดำเนินชีวิตได้ดีกว่าและมีโอกาสได้พัฒนาความรู้ความชำนาญบางอย่างที่เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมใหม่ได้ดี (เนาวรัตน์ พลายน้อย และศรวัลย์ พลายน้อย, 2527 : 7) จึงจะสามารถปรับตัวได้ดีกว่าแรงงานที่ไม่มีประสบการณ์การย้ายถิ่น ในการศึกษาครั้งนี้ แรงงานไทยต้องย้ายถิ่นไปอยู่ในต่างประเทศที่มีขนบธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรมแตกต่างจากภูมิลำเนาเดิมมาก ดังนั้นแรงงานผู้ที่เคยมีประสบการณ์การย้ายถิ่นสูง ย่อมปรับตัวได้ดี และเร็วกว่าแรงงานที่ไม่เคยมีประสบการณ์การย้ายถิ่นที่ปรับตัวได้ช้า

ภูมิหลังทางอาชีพ มีความสัมพันธ์กับการปรับตัว จากการศึกษาพบว่าถึงแม้อาชีพของแรงงานไทยส่วนใหญ่จะประกอบอาชีพเกษตรกรรม และรับจ้าง แต่แรงงานดังกล่าวจะมีอาชีพรองคือ เป็นกรรมกร หรือรับจ้างทำงานต่างๆ เมื่อหมดฤดูกาลทำนา ดังนั้นจึงมีประสบการณ์ในการทำงานหลายรูปแบบ และแรงงานกลุ่มนี้มีความสามารถในการทำงานหนักได้ดี มีความอดทนสูง ดังนั้นถึงแม้จะได้รับหน้าที่ในการทำงานที่ล้าคร่ำในด้านใด แรงงานเหล่านี้จะมีความมั่นใจในความสามารถที่จะเรียนรู้และอดทนต่อการทำงานด้านนั้นได้

ในด้านภาระหนี้สิน คนงานไทยกว่าร้อยละ 98 มีหนี้สินก่อนไปทำงานในสิงคโปร์ เช่น หนี้สินที่เกิดจากการติดต่อการเดินทางไปทำงานในสิงคโปร์ ทำให้เป็นแรงผลักดันหรือเป็นสิ่งเร้าในการทำให้แรงงานไทยต้องปรับตัวให้ได้ เพื่อจะได้มีรายได้ส่งไปทางบ้านเพื่อลดภาระหนี้สิน เพราะถ้าแรงงานไทยปรับตัวไม่ได้ หรือเกิดความล้มเหลวในการปรับตัว นั้นย่อมหมายถึงแรงงานไทยจะเกิดปัญหาต่างๆ ทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ส่งผลให้ไม่สามารถปฏิบัติงานได้

ส่วนปัจจัยด้านเพศ การศึกษา สถานภาพสมรส และบุคลิกภาพ ไม่มีความสัมพันธ์กับการปรับตัว เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้ แรงงานไทยส่วนใหญ่เป็นชายกว่าร้อยละ 97 ซึ่งงานที่ทำในสิงคโปร์เป็นงานที่เหมาะสมกับเพศชายมากกว่าเพศหญิง และลักษณะงานดังกล่าวเป็นงานที่ไม่ต้องใช้ฝีมือมาก และอยู่ในสภาพแวดล้อม และการทำงานไม่แตกต่างกัน ดังนั้นระดับการศึกษาที่ต่างกัน ไม่ทำให้การปรับตัวต่างกัน ส่วนสถานภาพสมรสนั้นไม่มีผลต่อการปรับตัว เนื่องจากทุกคนที่มาทำงานในสิงคโปร์ไม่ได้นำครอบครัวมาทำด้วยจึงไม่มีผลต่อการปรับตัว ซึ่งต่างกับการศึกษาของซอลัดดา รจนันต์วงศ์ฤทธิ์ ที่พบว่า สถานภาพสมรสของคนงานย้ายถิ่นมีความสัมพันธ์กับการปรับตัว เนื่องจากคนงานที่ซอลัดดาศึกษานั้นย้ายครอบครัวมาทำงานที่โรงงานอุตสาหกรรมด้วย ส่วนด้านบุคลิกภาพนั้น แรงงานส่วนใหญ่มาจากภูมิภาคเดียวกัน มีขนบธรรมเนียมเดียวกัน และมาอยู่ในสภาพแวดล้อมเดียวกัน ดังนั้นพฤติกรรมต่างๆ ของแรงงานไทยต่อสิ่งแวดล้อมใหม่จึงมีลักษณะคล้ายกัน จึงทำให้การปรับตัวไม่แตกต่างกัน

ข. สภาพทางสังคมมีความสัมพันธ์กับการปรับตัว

1. ด้านโภชนาการ จากการศึกษาพบว่า แรงงานไทยส่วนใหญ่ได้รับอาหารไม่เพียงพอ เนื่องจากแรงงานไทยต้องทำงานแข่งกับเวลาและรีบเร่งในการปฏิบัติภารกิจประจำวัน เนื่องจากลักษณะความเป็นอยู่และวิถีชีวิตเปลี่ยนแปลงไป ทำให้แบบแผนการดำเนินชีวิตที่ค่อนข้างรีบร้อน บางครั้งรับประทานอาหารไม่เป็นเวลา ร่างกายได้รับอาหารไม่ครบถ้วน ทำให้เกิดภาวะผิดปกติในร่างกาย และมีผลต่อการทำหน้าที่ต่างๆ ของร่างกายต่ำกว่าปกติ ส่งผลกระทบต่อภาวะจิตใจ และอารมณ์ในที่สุด (มุกดา สุขสมาน, 2528 : 111) และย่อมส่งผลต่อความสามารถในการปรับตัวของแรงงานไทย

2. การพักผ่อน จากการศึกษาพบว่า แรงงานส่วนใหญ่พักผ่อนไม่เพียงพอ เนื่องจากระบบการทำงาน กิจวัตรต่างๆ เปลี่ยนไป และเมื่อถึงเวลานอนยังมีเสียงดังรบกวนไม่สามารถพักผ่อนได้ ก็จะทำให้อารมณ์หงุดหงิด เกิดความเครียด การปรับตัวด้านร่างกายลดลง เมื่อนานเข้าก็ไม่สามารถที่จะรักษาความมั่นคงทางสรีระได้ ส่งผลกระทบต่อการปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่

เพราะมีอาการหงุดหงิด ย่อมทำให้ประสิทธิภาพในการทำงานลดลง (บุศรินทร์ สิทธิรัตนสุนทร, 2536 : 133) อย่างไรก็ตาม แรงงานไทยที่ศึกษาจะใช้เวลาหลังรับประทานอาหารพักผ่อนโดยการนอนหลับก่อนไปทำงานช่วงบ่าย เนื่องจากกลางคืนนอนหลับไม่เพียงพอ และในวันหยุดแรงงานไทยมักเล่นตะกร้อ หมากรุก เป็นครั้งคราวเพื่อพักผ่อนและออกกำลังกายด้วย

3. ความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน การอยู่ในสังคมและมีความสัมพันธ์กับคนในแวดลอมจะช่วยลดความเครียด หรือทำให้เกิดความเครียดได้ และต่อไปเกิดความไม่ปรองดอง ทะเลาะวิวาท เป็นต้นเหตุของสุขภาพจิตผิดปกติ และส่งผลต่อการปรับตัวได้ (สุวณีย์ เกียรติกิ่งแก้ว, 2527 : 223) แรงงานไทยที่ศึกษามีความสัมพันธ์กันดีเนื่องจากมาจากภูมิลำเนาเดียวกัน มีขนบธรรมเนียมประเพณีเดียวกัน จึงมีความเข้าใจกันและกันดี ประกอบกับทุกคนต้องอยู่ในสภาพจากบ้านเกิดมาจึงให้ความช่วยเหลือดูแลซึ่งกันและกันดี

4. ที่พักอาศัย จากการศึกษาพบว่า คนงานไทยในสิงคโปร์ส่วนใหญ่มีปัญหาเรื่องที่พักอาศัยมากคือ สถานที่พักอาศัยซึ่งแออัด สกปรก อากาศถ่ายเทไม่สะดวก ส่งผลให้แรงงานเหล่านี้นอนไม่หลับ หงุดหงิด เกิดความเครียด ท้องอืดโดยมีอาการดังกล่าวเกิดขึ้นในระยะ 2-3 เดือนแรก หลังจากนั้นอาการดังกล่าวจะน้อยลง ที่อยู่อาศัยถือว่าเป็นปัจจัยหนึ่งในสี่ปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ ดังนั้นคนงานย้ายถิ่นที่มีที่อยู่อาศัยเหมาะสมรู้สึกพอใจในที่พักจึงสามารถปรับตัวได้ดี ความกดดัน ความเครียดต่างๆ จะลดลง (มารยาท เจริญสุขโรสภณ, 2534 : 63)

ค. การปรับตัวมีความสัมพันธ์กับสุขภาพกาย

ในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ผู้ที่สามารถแก้ปัญหาและปรับตัวให้เหมาะสมกับสภาพความเปลี่ยนแปลงผันผวนได้นั้น จะเป็นผู้ที่สุขภาพกายและสุขภาพจิตดี แต่ผู้ที่ไม่สามารถปรับตัวได้อาจมีการเจ็บป่วยได้ทั้งทางร่างกายและจิตได้ (มารยาท เจริญสุขโรสภณ, 2532 : 30) และจากการศึกษาในครั้งนี้พบว่า การปรับตัวมีความสัมพันธ์ผกผันกับการไปพบแพทย์ตรวจในรอบปี เนื่องจากแรงงานไทยที่มีการปรับตัวได้ดีจะไม่ไปพบแพทย์บ่อย และการขาดงานเนื่องจากไม่สบายบ่อยมีความสัมพันธ์แบบผกผันกับการปรับตัวเช่นกัน ในระยะแรกที่มาทำงาน แรงงานจะประสบกับปัญหามีอาการผิดปกติทางร่างกายมาก เช่น บวดยึด ท้องอืด ชาติตามอวัยวะต่างๆ ซึ่งอาการดังกล่าวจะหายไปเมื่อทำงานไปได้ประมาณ 2-3 เดือน

นำหนักของแรงงานไทยขณะอยู่ในประเทศสิงคโปร์ จำนวนครั้งในการซื้อยา รู้สึกตัวเองอ่อนแอ การใช้จ่ายประจำ ไม่สัมพันธ์กับการปรับตัว กล่าวคือ การที่คนงานไทยมาทำงานในสิงคโปร์ ได้พยายามปรับตัวเพื่อให้อยู่ในสภาวะแวดล้อมและเพื่อนร่วมงาน อาการผิดปกติทาง

ร่างกายต่างๆจะเกิดขึ้นกับแรงงานไทยใน 2-3 เดือนแรก แต่เมื่อผ่านไประยะหนึ่ง แรงงานจะคุ้นเคยกับสภาพแวดล้อมได้ดีขึ้นและอาการดังกล่าวจะหายไป

ง. การปรับตัวมีความสัมพันธ์กับสุขภาพจิต

ในสังคมที่ซับซ้อนวุ่นวายทำให้คนเราไม่สามารถแก้ปัญหาหรือไม่ได้รับสิ่งที่ตนต้องการจึงไม่สามารถปรับตัวได้ จึงเกิดปัญหาสุขภาพจิต (สุณีย์ เกียวกิ่งแก้ว, 2527 : 224) ในการศึกษาครั้งนี้แรงงานไทยมีสุขภาพจิตไม่เปลี่ยนแปลง อาจเนื่องมาจากแรงงานไทยส่วนใหญ่มีอาชีพเกษตรกรรมและเป็นคนอีสานที่เคยชินกับการทำงานหนัก และมีความอดทนสูงต่อสภาพแวดล้อม อีกทั้งพบว่าบุคลิกภาพของแรงงานไทยส่วนใหญ่ดีจึงทำให้สุขภาพจิตดี และอายุของแรงงานไทยส่วนมากอายุไม่มากนัก จึงมีความกระตือรือร้นในการทำงานหรือเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ได้ดีจึงปรับตัวได้ดีและส่งผลให้สุขภาพจิตดีด้วย

ตัวแปรที่พบว่ามีความสัมพันธ์กับการปรับตัวคือชอบแยกตัวอยู่คนเดียว มีเรื่องไม่สบายใจบ่อย และเป็นคนระวังตัวนั้นเนื่องจากว่าสภาพความเป็นอยู่ที่แออัดวุ่นวาย และวิถีชีวิตเปลี่ยนแปลงไปจากที่เคยเป็นอยู่ ทำให้เกิดภาวะเครียด แรงงานคนใดที่ปรับตัวกับสิ่งเหล่านี้ไม่ได้จะเกิดภาวะเครียด จะเกิดความสับสนและหงุดหงิด ไม่สบายใจบ่อย จึงต้องหาทางออกโดยการอยู่คนเดียวเพื่อหลีกเลี่ยงจากสิ่งที่สับสนวุ่นวาย และต้องมีความระวังตัวไม่ให้เกิดเรื่องทะเลาะวิวาทขึ้นเนื่องจากการเป็นกรณีพิพาทของทางบริษัท สิ่งที่ดีคือ แยกตัวอยู่คนเดียว

ส่วนปัญหาการนอนไม่หลับ รู้สึกว่าเหงา เหนงา อารมณ์เสีย ดื่มเหล้า และผู้บังคับบัญชาและเพื่อนไม่ไว้วางใจ ไม่มีความสัมพันธ์กับการปรับตัว เนื่องจากเหตุผลที่แรงงานไทยส่วนใหญ่มาจากวัฒนธรรมเดียวกัน เข้าใจกันและช่วยเหลือกันและกัน ประกอบกับเป็นผู้ที่มีอายุไม่มากนักต่อการรับรู้การเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตใหม่ และสามารถคุ้นเคยต่อสิ่งเหล่านั้นได้เร็ว จึงพบว่าปัญหาต่างๆ จะพบในระยะแรกของการทำงานเท่านั้น ซึ่งโรสมและเรย์ได้กล่าวว่า การปรับตัวนี้ต้องใช้เวลาในการทำความคุ้นเคยกับสภาพแวดล้อม (อ้างถึงใน มรรยาท เจริญสุขโสภณ, 2532 : 40)